

kunne naae Enighed om det Enkelte, hvor det har viist sig, at være umuligt at naae Enighed om det Hele.

Berg: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing ret længe, inden det gaar over til den næste Sag paa Dagsordenen; men jeg ønsker gjerne at sige et Vidnesbyrd til, hvad den ærede Ordfører har omtalt med Hensyn til denne Sag, og jeg vil da gaa ud fra den Fremstilling eller en Del af den Fremstilling, som vi have hørt fra det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen). Han gav os en Fremstilling af det Uforvarlige i, at denne Sag nu var trukken i Langdrag i 12 Aar, og i at man havde standset Flaadens Udvikling, samt navnlig i, at man havde blandet det Politiske ind i det Saaglige. I denne Fremstilling forekommer det mig, at det ærede Medlem var meget haardt imod de Regjeringer, der have styret Landet i de 12 Aar, og specielt imod sig selv, forsaavidt som han selv har været Medlem af Hans Majestæts Regjering i nogle Aar (Kjær: Det har han jo Lov til). Ja, naar han giver det den utvetydige Farve, at han dermed mener at ville staa offentlig Skrifte for Thinget; men naar det fremsettes paa en saadan Maade, at det kan mistydes saaledes, som om der var sigtet til Andre, saa er det ikke ganske rigtig. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er Ulykken med Hensyn til denne Sag, ligesom med Hensyn til saa mange andre, at det Politiske paa en utilbørlig Maade er blevet blandet ind deri. Den ærede Regjering har det ene Aar efter det andet ladet denne Sag falde, fordi den satte sin egen Eksistens over Sagen, skjøndt den kaldte Sagen et Middel til Fædrelandets Frelse. Det er Grunden til, at man ikke er kommet videre med denne Sag, dette er Grunden til, at man ikke er kommet videre med mange andre Sager, og jeg siger derfor til det ærede Medlem, der selv kan tale af Erfaring, da han blev siddende i Kongens Raad, da Sagen faldt med Hensyn til Ranserskibet, idet han da tog det Ansvar paa sig at vedblive at være ansvarligt Medlem af Statsraadet, at den Omstændighed, at man saaledes har blandet det Politiske, nemlig de Herreris Magtstilling, ind i denne Sag, der her foreligger, har bragt os det Resultat, hvortil vi i dette Dieblit ere komne, at medens vi diskutere om flydende og faste Forter, bliver Stillingen dog simpelthen den, at Sagen staar i Stampe. Og hvor megen Mening der end er i, naar man faaer fra den ene som fra den anden Side i Salen taler om det Uforvarlige deri, saa bli-

ver Resultatet dog det, at Sagen staar i Stampe. Den høitærede Regjering har efter sin tidligere Forklaring sat som sin Livsopgave, det vil sige: som Regjering, at føre denne Sag igjennem. Vi have Alle troet den høitærede Regjerings Medlemmer paa Ordet, at de vilde staa og falde med den Sag, som de havde sat sig som deres Opgave, og at de ikke vilde gjøre det Samme, som tidligere Regjeringer have gjort: at lade Sagen falde for selv at blive staaende. Den høitærede Regjering gif til Vælgerne og spurgte dem tydelig om enkelte Ting, og den havde Intet imod, som den høitærede Conseilspræsident igaar sagde, at man spurgte dem om flere; det var nødvendigt. Men da vi saa kom herind, sagde det ærede Ministerium: vi lade Sagen falde. Og det er ikke os, der have misforstaaet den høitærede Regjering, men den høitærede Regjerings egne Venner have taget Programmet op i deres Presse og looprøst den vise Politik, der laa i at lade Sagen falde. Ministeriet vil blive staaende, det er det Væsentlige, Sagen bliver nu det Uvæsentlige. Det gjælder om at holde Strømmen tilbage, Folkvilliens Strøm; dette har været Lankegangen i Ministeriets egne Venners Bløde. Men maaste det ærede Ministerium vil sige, naar Tid og Leilighed kommer, saaledes som det har sagt tidligere: Gud fri os for vore Venner. Jeg skal imidlertid sige, at, om end den meget ærede Conseilspræsident i dette Dieblit gav os en anden Fortolkning end den, hans egne Venner til Dato har givet hans Ord, har dette for mig faktisk Intet at betyde. Nu har det ærede Ministerium paa andet Aar siddet ved Roret, uden at se sin Livsopgave som Ministerium nærme sig sin Afgjørelse et eneste Haarsbred. Nu vil det slaa ind paa en ny Vej, nemlig at begynde paa at gaa stykkevis frem, fordi man tror at være enig i det Stykke; men dette er ikke logisk sagt af en saa logisk Mand som den høitærede Conseilspræsident, thi det, der forbinder Stykkerne, er ikke blot det Reale i Sagen, at det, hvorom man kan blive enig, bliver fuldført mere samlet, men ogsaa det Spørgsmaal, hvorfra vi faae Pengene til Stykkerne; Den ærede Minister flutter saaledes rent feil, naar han tror, at han kan tage Dele af Flertallets Forslag eller Flertallets Udtalelser eller Lankegang i Dagsordenens Ord og fremstille dem stykkevis, medens han mener at kunne holde det Andet — Staten — tilbage. Nei, man kan tro, hvad man vil, om Vælgernes Forstand og om vor Gøne til at udføre det Øverv, der er givet os, men saa naiv tror jeg ikke, at